

III.

Jednu část cesty jsme měli špatné tušení, jakoby nás někdo sledoval. Jako by se za námi táhl nějaký stín. Občas když se někdo z nás ohlédl, tak měl pocit jako by viděl zvláštní druh vlka, ale byl mnohem větší.

Když toho vlka uviděl Thorin, tak se konečně rozpomněl, co je to zač: *“To je vrk, zvěd skřetů. To oni nás nejspíš pronásledují!”* přidali jsme do kroku, ale už nám to nebylo nic platné. Po pár minutách se z lesa vyřítila velká smečka skřetů doprovázena vrky.

Běželi jsme jako o závod, ale naprosto špatným směrem. Přímo k okraji útesu! Uvědomili jsme si to moc pozdě. Naštěstí jsme měli docela náskok a tak Gandalf zavelel: *“Na stromy! Lezte na stromy!”* a tak jsme všichni začali šplhat na pár velmi vysokých stromů na kraji útesu. Když skřeti doběhli až ke stromům, byli jsme už vysoko v korunách statných borovic. Bylo nám ale jasné, že jsme v pasti. Vrci se snažili vydrápat se po kmeni, ale vždy jen vyskočili a spadli dolů. Po chvíli, co skřeti vydávali hrozivé zvuky, asi se snažili přemýšlet, vytáhli obrovské sekery. V tu chvíli Gandalf pošeptal nějaké kouzlo a borová šiška, kterou držel v ruce, vzplála. Hodil ji nejbližšímu trpaslíkovi s pokynem, ať od ní zapálí další. Za chvíli jsme všichni měli v ruce hořící šišky a házeli jsme je na skřety a vrky pod námi. Od šišek chytla tráva a naši nepřátelé se začali stahovat zpátky. Bohužel odletělo i pár jisker a přistály na větvích našich stromů, které taky začaly hořet. A tak jsme se všichni postupně nahromadili na jeden nejvzdálenější strom. Když se všichni skřeti stáhli dostatečně daleko, ozvalo se děsivé zapraskání. Strom, na kterém jsme všichni seděli, nás neunesl. Vyvrátily se mu kořeny a my se řítili z útesu dolů přímo do vody. Chvíli jsme se plácali ve studené vodě, ale nakonec jsme všichni postupně doplávali ke břehu. Vylezli jsme z vody celí promáčení, naprostým zázrakem se nikomu nic nestalo.

To ale nebylo jediné setkání se skřety. O pár dní později se stalo, že se od nás Gandalf oddělil, protože musel zařídit ještě jiné věci. My jsme pokračovali dále. Jednou večer se strhla ohromná bouřka. Strašně pršelo a všude létaly blesky. Šli jsme zrovna úzkou pěšinou ve skalách, bylo nebezpečné tudy jít za takových podmínek. Raději jsme se uchýlili do prostorné jeskyně. Vzbudil jsem se uprostřed noci, měl jsem děsivou noční můru. Chvíli jsem se rozhlížel po temné jeskyni, když jsem si znovu lehl, měl jsem divný pocit jako bych byl na šikmo. Myslel jsem, že se mi to jenom zdá. Když jsem však uviděl, jak se věci kutálejí směrem ke stěně jeskyně a objevuje se tam škvíra, vyjel jsem. Díky mému výjeku se vzbudilo i dalších pár trpaslíků a hned tasili meče. Vytasil jsem svůj meč - žihadlo, které se rozsvítilo modrým světlem.

“Jsou to skřeti,” řekl Balin a ukázal na můj meč.

“Elfská ocel se v jejich blízkosti vždy modře rozzáří,” když to dořekl, tak už jsme všichni padali dolů širokým tunelem, který měl spoustu menších tunelů, jež se na něj napojovali.

Mně jedinému se podařilo zachytit se, ale přitom jsem zapadl do jednoho z menších tunelů. Vyplivl mne do velké rozlehlé jeskyně s jezerem. Chvíli trvalo, než si moje oči zvykly na tmou, proto jsem kolem sebe šmátral rukama. Najednou mi pod ruku přišlo něco nezvyklého, byl to malý kovový kroužek, bez rozmyšlení jsem ho strčil do kapsy. Když si moje oči přivykly tmě, uviděl jsem, jak se na druhé straně jezera něco hýbe a mumlá si. Nedokázal jsem poznat co to je. Když jsem se rozhlédl, neměl jsem tušení, ze kterého tunelu jsem vypadl. Slyšel jsem, jak se ta věc přibližuje, mumlání sílilo. Trochu jsem povytáhl moje žihadlo, abych věděl, jestli se rozsvítí, to by znamenalo, že ono stvoření je skřet, žihadlo však mělo kovovou barvu jako vždy. Bytost byla už dost blízko. Byla malá a hubená, o něco menší než já. Potichu si šeptala:

“Copak to je milášku? To není skřet, to bude lepší, bude to slad'oušké a dobroušké! Spapáme to!”

Když jsem to uslyšel, vytasil jsem svůj meč a namířil na něj.

“Nerad bych vám ublížil! Co jste zač?”

“Glum! Glum! Ono to má mešík milášku, má to mešík!” brumlalo si dál stvoření.

“Vyvedte mě odsud a já vám nic neudělám.”

“Ale co bychom z toho měli my milášku?”

“S kým to mluvíte? Na tyhle hry nemám náladu!”

“My máme rádi hry! Že milášku! Máme rádi hádanky! Ma to rádo hádanky?”

“Ano to mám...” odpověděl jsem s rozpaky.

“Budeme hádat, když vyhraje my milášku, tak to sníme, když vyhraje ono, tak to vyvedem cestičkami ven.”

“Dobrá tedy, začněte.”

“Kořeny má skryté v zemi, vypíná se nad jedlemi, stoupá pořád výš a výš, ale růst ji nevidíš.”

Milé vlčata a světlušky, dokázali byste Hobitovi pomoci a uhodnout hádanku? Její řešení pošlete na mail: n.eonky@seznam.cz